

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในบทนี้ผู้วิจัยกล่าวถึง วัตถุประสงค์การวิจัย สมมุติฐานการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ต่อไป ดังมีรายละเอียดดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

5.1.1 เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

5.1.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

5.2 สมมุติฐานการวิจัย

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีรูปแบบการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ

5.3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในภาคเรียนที่ 2/2558 จำนวน 95 คน

5.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2/2558 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 : 608) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 80 คน

5.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ

5.3.3.1 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนรู้ของกราชาและไรช์แมน (Grasha and Reichmann, 1975) มาปรับปรุงเพื่อให้เข้าใจง่ายและเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา และเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดพลาดเกี่ยวกับข้อความในแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แปลเป็นภาษาไทย 1 ฉบับ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านภาษาอังกฤษและภาษาไทย

แบบสอบถามความคิดเห็น แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบเกี่ยวกับ เพศ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ คือ 1)แบบอิสระ 2)แบบหลีกเลี่ยง 3)แบบร่วมมือ 4)แบบพึ่งพา 5)แบบแข่งขัน 6)แบบมีส่วนร่วม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ช่วงคะแนน จำนวน 60 ข้อ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำไปสอบถามนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.89

5.3.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความสำเร็จของนักศึกษาที่ได้มาจากระบบการเรียนการสอน โดยแสดงออกในรูปของเกรดเฉลี่ยสะสมจำนวน 5 ภาคเรียน ในรายวิชาบังคับและรายวิชาเลือกที่กำหนดไว้ในแผนการเรียน ปีการศึกษา 2556 - 2559 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 16 รายวิชา และแบ่งเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาออกเป็น 3 ระดับ โดยคำนึงถึงค่าระดับคะแนนของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ตั้งแต่ 1.00 - 4.00 ดังนี้

เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 1.00 - 2.00 อยู่ในระดับ อ่อน

เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.01 - 3.00 อยู่ในระดับ ปานกลาง

เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 ขึ้นไป อยู่ในระดับ ดี

5.3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.3.4.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการนำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ไปแจกแก่กลุ่มตัวอย่าง ตามกำหนดเวลาที่นัดหมายไว้และรับแบบสอบถามคืนครบตามจำนวน 80 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จากนั้นตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่ามีความถูกต้องสมบูรณ์ทุกฉบับ

5.3.4.2 ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากงานทะเบียนและวัดผล กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อขอผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระยะเวลา 5 ภาคเรียน ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1/2556, 2/2556, 1/2557,

2/2557 และ 1/2558 โดยนำข้อมูลดังกล่าว มาหาเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ ในรายวิชา บัณฑิตและรายวิชาเลือกที่กำหนดไว้ในแผนการเรียน จำนวน 16 รายวิชา

5.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผล โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 วิเคราะห์สถานภาพของนักศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

5.4 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยดังนี้

5.4.1 ข้อมูลสถานภาพของนักศึกษา จำแนกตามเพศ เป็นเพศชาย 13 คน คิดเป็นร้อยละ 16.30 เพศหญิง 67 คน คิดเป็นร้อยละ 83.70 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา อยู่ระหว่าง 2.01 – 3.00 จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 51.30 และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไป จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 48.70

5.4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

5.4.2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ เมื่อพบปัญหาที่ไม่เข้าใจ นักศึกษาจะหาคำตอบด้วยตนเอง ก่อน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา หากนักศึกษาสนใจในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งนักศึกษาจะหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง และ นักศึกษาเรียนสิ่งที่นักศึกษารู้สึกว่าสำคัญ ซึ่งอาจไม่ใช่สิ่งที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ความรู้ที่นักศึกษามีเทียบกับเนื้อหาในเอกสารตำรา อยู่ในระดับปานกลาง

5.4.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ระหว่างการเรียนในชั้นเรียนนักศึกษามักจะคุยเล่นกับเพื่อนด้านข้าง อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา นักศึกษาไม่ค่อยจะรู้สึกตื่นเต้นหรือชื่นชอบเอกสารที่เรียนในชั้นเรียนและนักศึกษาระวังเรียนและรีบท่องหนังสือเฉพาะเพื่อการสอบเท่านั้น อยู่ในระดับปาน

กลาง ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักศึกษาไม่สนใจที่จะเรียนสิ่งต่างๆ ในชั้นเรียน อยู่ในระดับน้อย

5.4.2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ นักศึกษาคิดว่าการอภิปรายและแลกเปลี่ยนในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือกันและเรียนเป็นหมู่คณะ อยู่ในระดับมาก รองลงมา นักศึกษาพร้อมให้ความช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่เข้าใจสิ่งที่เรียน และความรู้ที่เรียน เกิดจากความร่วมมือของผู้สอนและผู้เรียน อยู่ในระดับมากตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ นักศึกษาชอบอภิปรายเนื้อหาที่เรียนกับเพื่อน อยู่ในระดับน้อย

5.4.2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพาด

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพาดในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ นักศึกษาต้องการคำแนะนำเรื่องการทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้อย่างละเอียดและชัดเจน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา นักศึกษาควรทราบขอบเขตเนื้อหาการสอบที่ชัดเจน อยู่ในระดับมากที่สุด และ นักศึกษาต้องการคำแนะนำในการเรียนและการทำการบ้าน อยู่ในระดับมากตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ นักศึกษามาจดสิ่งที่อาจารย์สอนในชั้นเรียนเกือบทุกสิ่งในสมุดบันทึกของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง

5.4.2.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ นักศึกษาควรมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนในชั้นเรียนอยู่ในระดับมาก รองลงมา นักศึกษาต้องขยันกว่าเพื่อนคนอื่นๆ เพื่อจะได้คะแนนในอันดับต้นๆ และนักศึกษายากทราบว่าเพื่อนทำข้อสอบและงานที่ได้รับมอบหมายได้ดีเพียงใด อยู่ในระดับมากตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การที่จะได้รับคะแนนที่ดีต้องมีการแข่งขันกับเพื่อน อยู่ในระดับน้อย

5.4.2.6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การศึกษาหาความรู้นอกห้องเรียนเป็นหน้าที่ของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา การเข้าชั้นเรียนเป็นสิ่งที่คุ้มค่าและในชั้นเรียนนักศึกษามักเรียนและทำสิ่งที่อาจารย์มอบหมาย อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ นักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับปานกลาง

5.4.2.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ

นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบดังนี้ รูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก ได้แก่ แบบฟังพาด แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระ

ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คือ แบบแข่งขัน และแบบหลักเลียง ตามลำดับ

5.4.2.8 ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ในแต่ละระดับพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษระหว่าง 2.01 ถึง 3.00 อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไปอยู่ในระดับดี

5.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา สรุปได้ดังนี้

5.4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษระหว่าง 2.01 ถึง 3.00

รูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวม และรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบได้แก่ แบบอิสระ แบบหลักเลียง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วม กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษระหว่าง 2.01 – 3.00 ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

5.4.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไป

รูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวมและรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบหลักเลียง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วม กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไปของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

5.5 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

5.5.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้ แบบพึ่งพาสูงสุด รองลงได้แก่ แบบร่วมมือ และ แบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้ความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 3 รูปแบบ อยู่ในระดับมากทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กรรณิการ์ อนันตกุล และ คณะ (2558 : 44) ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจีนและนักศึกษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และพบว่านักศึกษาไทยชั้นปีที่ 3 และ 4 สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ เห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก การที่นักศึกษาไทยเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาสูงสุดนั้น อาจเนื่องมาจากนักศึกษาให้ความสำคัญกับอาจารย์ผู้สอนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการคำแนะนำเรื่องการทำงานที่อาจารย์

มอบหมายให้อย่างละเอียดและชัดเจน ทราบขอบเขตเนื้อหาการสอบที่ชัดเจน และคำแนะนำในการเรียนและการทำการบ้าน และหากพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากที่สุด 3 รูปแบบ จะมีความสอดคล้องกับ ประโยชน์ คุณค่าคุณคุณ (2525 : 109) ที่พบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสัมพันธ์ในทางบวกในระดับสูง กับรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบพึ่งพา แสดงว่านักศึกษาที่ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสูง จะชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบพึ่งพาด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับ จิรภัทร น้อยนามบุญ (2546) ที่ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพ และพบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพาในระดับมาก

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากที่สุด ได้แก่ แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชอบรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในการเรียน ไม่ใช่เฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย ตรงกับความต้องการของผู้เรียนโดยให้เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนั้นๆ ทั้งนี้จะพบว่าในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อาจารย์ผู้สอนจะได้รับการสนับสนุนให้ใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย และคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ คิง (King, 2011) ที่กล่าวว่านักศึกษาที่แตกต่างกันจะใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน เพื่อที่จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ หากรูปแบบการสอนของอาจารย์ไม่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ย่อมทำให้การสอนหรือกระบวนการเรียนรู้ด้อยประสิทธิภาพไปด้วย ทั้งนี้ ดิ แอช (Diaz, 2015) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักศึกษาที่ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัันดังนี้ ผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ ชอบการเลือก ความยืดหยุ่น และการควบคุมสถานการณ์การเรียนรู้อยู่ด้วยตนเอง ซึ่งทักษะความเป็นอิสระนี้สำคัญต่อความสำเร็จในอนาคต ผู้เรียนจำเป็นที่จะพัฒนาความสามารถในการทำงานอย่างอิสระ และทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำมากกว่ารอคอยการบอกให้ทำ ส่วนผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เหมาะสมกับธุรกิจในปัจจุบันที่ต้องการบุคคลที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในการออกแบบสินค้าหรือพัฒนาสินค้า ทักษะความร่วมมือจำเป็นต่อชีวิตและการทำงานที่ดีในอนาคต ทั้งนี้รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาอาจถูกมองในทางลบ แต่ก็จำเป็นในบางสถานการณ์ของชีวิต บางครั้งบุคคลอาจจำเป็นต้องนั่งฟัง สังเกต ในขณะที่ผู้อื่นเป็นผู้นำและกำหนดการกระทำที่เกิดขึ้น บางครั้งการเป็นผู้ฟังที่ดีจำเป็นเช่นกันในบางกรณี หากพิจารณาข้อคิดเห็นดังกล่าวจะพบว่ารูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบต่างมีข้อดีและเหมาะสมที่จะใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรให้ความสำคัญต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา และเลือกใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย โดยให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่นักศึกษาเรียนและกิจกรรมที่นักศึกษาต้องทำร่วมกัน

ส่วนรูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาเห็นด้วยน้อยที่สุด ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาไม่กระตือรือร้นกับเนื้อหาที่เรียนและการเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและอาจารย์ในชั้นเรียนรวมทั้งไม่ต้องการให้อาจารย์สนใจนักศึกษาระหว่างอยู่ในชั้นเรียน (Grasha, 1996) ทั้งนี้ผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบ

หลีกเลี่ยง น้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพัฒน์ เศรษฐคุณกุล (2536) ที่พบว่านักศึกษา มหาวิทยาลัยเอกชน ชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง น้อยที่สุด และสุชีรา พูนสิน (2545) พบว่า นักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงในระดับน้อย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพร จันทร์ศิริ (2550) ที่พบว่านักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด รวมทั้ง ธรรมศักดิ์ โทนไทย (2552) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพรูและพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง น้อยที่สุด ดังนั้นความคิดเห็นของนักศึกษาที่เห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง น้อยที่สุด จะช่วยยืนยันให้อาจารย์ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของนักศึกษาต่อไป

5.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 80 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ระหว่าง 2.01 ถึง 3.00 จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 51.30 อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาจำนวน 39 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 48.70 อยู่ในระดับดี ทั้งนี้จะพบว่า ไม่มีนักศึกษาคนใดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษระหว่าง 1.00 ถึง 2.00 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ย่อมมีความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป หากพิจารณาจำนวนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ระหว่าง 2.01 – 3.00 และ 3.01 ขึ้นไป พบว่ามีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ระหว่างปานกลางและระดับดี อยู่ที่ร้อยละ 51.30 และ 48.70 ตามลำดับ ผลการวิจัยครั้งนี้ น่าจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้รับผิดชอบและอาจารย์ผู้สอนได้ส่งเสริมนักศึกษาให้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับดียิ่งขึ้น ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีในปีต่อไป ควรตระหนักและเร่งพัฒนาตนเองให้เป็นผู้จบการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพที่ดีในการทำงานในอนาคต

5.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวมและรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบได้แก่ แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วม กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษระหว่าง 2.01 ถึง 3.00 และผลสัมฤทธิ์ตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไป ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากไม่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบใดรูปแบบหนึ่งที่จะเหมาะสมกับทุกๆ คน เพราะว่ามันมนุษย์เป็นผู้มีความซับซ้อน (Lockitt, 1997) และรูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบจะส่งผลต่อผู้เรียนในการรับรู้ข้อมูลต่างกัน การประสบความสำเร็จจึงมาจากรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย (Honey and Mumford, 1985) จากเหตุผลดังกล่าวจึงช่วยสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนในห้องเรียน

5.6 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.6.1.1 ด้านนโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระ ในระดับมาก ส่วนแบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง อยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่านักศึกษาต้องการรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลายสอดคล้องกับนโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งให้ผู้สอนจัดการเรียนการสอนที่มีความยืดหยุ่นและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ผึกปฏิบัตินำไปใช้ในสภาพจริง จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ได้แก่ การอภิปราย การจัดกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น รวมถึงการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ สนับสนุนนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

5.6.1.2 ด้านอาจารย์ผู้สอน

เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัย พบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบ ในระดับมากและปานกลาง แสดงให้เห็นว่านักศึกษาต้องการรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ไม่ได้ชอบการเรียนรู้เฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น หากพิจารณาจากรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบของ กราชาและไรซ์แมน จะพบว่าแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ก็มีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันไป จึงไม่สามารถบอกได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ใดที่ดีที่สุด ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นสำคัญ และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาต้องการ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนควรจัดสภาพและบรรยากาศการเรียนการสอน ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษามากที่สุด ส่งเสริมให้นักศึกษาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน มีการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในขณะเดียวกันก็ควรกระตุ้นให้นักศึกษาหาความรู้นอกห้องเรียนในหัวข้อที่นักศึกษาสนใจโดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนให้นักศึกษาได้แสดงออกอย่างอิสระในชั้นเรียน

5.6.1.3 ด้านนักศึกษา

ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่านักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบอิสระในระดับมาก ดังนั้นนักศึกษาควรได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษา เปิดโอกาสให้

นักศึกษาได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่านักศึกษามากกว่าร้อยละ 50 ที่ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นนักศึกษาควรพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะทางภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น สนใจทั้งกิจกรรมในชั้นเรียนและกิจกรรมนอกชั้นเรียน ทั้งนี้ศึกษากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะสำเร็จการศึกษาในปีต่อไป ควรได้รับการพัฒนาให้นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษในระดับดี เพื่อสร้างความพร้อมของนักศึกษาในการศึกษาต่อหรือทำงานในอนาคต

5.6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.6.2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งอื่นในประเทศไทย

5.6.2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่เรียน และสัญชาติที่แตกต่างกัน

5.6.2.3 ควรมีการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งในมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อศึกษาความคิดเห็นและผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันการศึกษาที่แตกต่างกัน